

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.316 van 11 maart 2009
in de zaak 35.695 II

In zake:

██████████
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. MBARUSHIMANA
Rue E. Van Cauwenbergh 65
1080 BRUSSEL

tegen :

de stad Brugge, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat ██████████ van Togolese nationaliteit, op 24 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 december 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. MBARUSHIMANA, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 april 2008 is gehuwd met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 16 september 2008 doet verzoeker een aanvraag van de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter. Verzoeker wordt verzocht binnen de drie maanden en ten laatste op 15 december 2008 de volgende documenten over te leggen: "Paspoort Togo".

1.3. Op 15 december 2008 neemt de gemachtigde van de burgermeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten,

aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 december 2008. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52 § 3, van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring van inschrijving/verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd op 16 september 2008 door (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). In casu blijkt uit de bespreking van het middel hieronder dat aan de grondvoorwaarden waaronder de vernietiging kan worden bevolen, niet wordt voldaan.

2.2. Artikel 39/72, juncto artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen." De verwerende partij heeft in casu geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.3. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om te horen bevelen dat hij wordt ingeschreven in de bevolkingsregisters als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de burgemeester. De Raad beschikt in casu bijgevolg niet over de rechtsmacht om het bevel te geven verzoeker in te schrijven in de bevolkingsregisters.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 14 in samenhang met de artikelen 9bis, 40bis, §2, 42, §1 en §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen^{*} (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) in samenhang met artikel 22 en 191 van de Grondwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“Attendu que le requérant conteste la décision du Ministre de la Politique d'asile et de Migration en ce qu'elle viole les dispositions des articles 14 pris conjointement avec les articles 9bis , 40 bis §2 ,42 §1er et § 4 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire , le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers de même que cette dernière viole d'une façon flagrante la Convention européenne des droits de l'homme en son article 8 pris conjointement avec l'article 22 de la Constitution ainsi que l'article 191; qu'elle ne tient aucunement de la jurisprudence en la matière ;
Quant à la violation des dispositions de la loi du 15 décembre 1980 ;
Que le requérant est un étranger qui selon la loi doit être considéré comme un membre de la famille du citoyen de l'Union et qui a ainsi droit aux prérogatives et privilèges dont doit bénéficier l'étranger;
Qu'en effet sur base des documents lui délivrés par l'Administration de sa résidence, il y apparaît qu'il cohabite légalement avec une citoyenne Belge du nom de M. V. née à Ostende en date du (...) depuis le 19 avril 2007 ;
Qu'épris l'un de l'autre, ils ont d'abord décidé de se connaître, voir s'ils s'adapteraient l'un à l'autre et si la communauté tolérerait cette union ; que cohabitant depuis 19 04 2007, ils ont décidé de déclarer cette cohabitation devant les autorités qui l'ont actée en date du 07 11 2007.
Que devant l'attitude positive des conjoints, les autorités de la Commune de Bruges ont présidé la célébration de leur menage officiel qui a eu lieu en date du 19 04 2008 ;
Que l'article 40 bis §2 précise que : « sont considérés comme membres de famille du citoyen de l'Union le conjoint ou l'étranger avec lequel il est lié par un partenariat enregistré considéré comme équivalent à un manage en Belgique, qui l'accompagne ou qui le rejoint le partenaire auquel le citoyen de l'Union est lié par un partenariat enregistré conformément à une loi, et qui l'accompagne ou le rejoint, pour autant qu'il s'agisse d'une relation durable et stable d'au moins un an dument établie;
Que sur base de la durée de leur cohabitation et de l'appréciation des membres de la famille; il est apparu que la relation est sérieuse et durable et que c'est pour cette raison que ces liens ont été officiellement scellés par le mariage officiel du 19 04 2008 ;
Qu'indépendamment du mariage, il est de notoriété publique qu'ils entretiennent leurs relations depuis déjà plus de deux ans et que de plus d'après une jurisprudence unanime et constante ; une relation d'au moins six mois doit être considérée et jugée sérieuse quand bien même elle ne serait pas suivie d'un mariage ;
Que non seulement ces liens perdurent mais qu'un mariage célébré par l'Officier de l'état civil de Bruges est aussi venu confirmer aux yeux de tous ces derniers ;
Que le requérant a pu produire copie d'un jugement sur requête civil du 06 mars 1981 tenant lieu d'acte de naissance ;qu'il a ainsi pu prouver tant devant les autorités que devant les membres de sa famille actuelle ses provenances ;
Que cohabitant avec une citoyenne belge depuis plus de six mois, force est pour les autorités belges de s'incliner devant leurs responsabilités envers leurs ressortissants et de leur assurer la jouissance de leurs droits à la vie privée et familiale tels que prévus tant par la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés que par la constitution tout comme elles ont le devoir d'en assurer à ceux qui y résident dans les conditions déterminées par l'article 191 de la constitution ;
Que de ce seul fait, il est illégal de lui retirer des documents de séjour et lui intimer un ordre de quitter le territoire pour aller quérir des documents de son pays ;
Quant à la violation de jouissance des droits privés et familiaux tels que définis par les articles 22 Constitution et 8 de la CEDH ;

Que ces articles imposent à l'autorité des devoirs tant envers ses ressortissants qu'envers des gens qu'il accueille sur son territoire et que ces derniers doivent être identiques; qu'il doit les assurer sans aucune discrimination sous peine de violer le principe sacré de traitement égal pour les mêmes situations et un traitement inégal pour des situations différentes tel que consacré par l'article 10 de la Constitution ;

Que dès lors ces dispositions imposent des obligations tant négatives que positives; que l'état a une obligation de ne pas porter atteinte à la vie privée et familiale; que dans le cas précis il a une obligation de ne pas en porter à l'encontre non seulement de son ressortissant qu'est madame M. V. mais également au requérant; qu'en ordonnant à ce dernier de quitter le territoire, il viole ce principe sacré relative à la vie privée et familiale ;

Qu'il a parallèlement un devoir de prendre des mesures pour une jouissance effective de ces droits et que la jurisprudence abonde en ce domaine ; que s'il constaté et laissé durer la cohabitation de son ressortissant avec l'étranger; l'O.Q.T devient automatiquement illégal en ce qu'il viole des droits qui doivent être assurés à tout un chacun et que la décision y relative doit être annulée;

Quant à la violation de l'article 42 § 4 de la loi du 15 12 1980 ;

Qu'à partir du moment qu'il a effectivement vécu avec une ressortissante d'origine belge ; il aurait pu raisonnablement demander une inscription effective dès le mois de juillet 2007, vu sa volonté persistante de rester et de se marier avec sa compagne ;

Que si l'article cité exige la déclaration d'inscription au plus tard à l'expiration de la période de trois mois suivant la date de l'entrée auprès de l'administration communale du lieu de résidence; il est raisonnable de penser que même l'Administration dans le but de s'acquitter de ses obligations envers sa ressortissante, aurait pu rappeler le requérant à ses devoirs;

Que de par ses obligations d'assurer la jouissance effective de tous les droits relatifs à la cohabitation ou le mariage ; l'autorité aurait du d'emblée trois mois après cette déclaration de cohabitation, accorder des documents provisoire de séjour ;

Que les dispositions relatives à la garantie par l'autorité au respect de droit à la vie privée sont impératives s'imposant ainsi à l'égard de tous et que la décision entreprise viole gravement cette disposition;

Que la décision viole également l'article 3 de la CESDH en ce qu'il est décidé de renvoyer la victime dans un pays où l'autorité belge n'ignore pas que les droits de l'homme sont continuellement bafoués ;

Que la jurisprudence précise : « l'éloignement du territoire d'un étranger dont la qualité de réfugié n'a pas été reconnue ne constituerait un traitement inhumain et dégradant, interdit par l'article 3 de la CSDH, que si cette mesure était de nature à porter atteinte à son intégrité physique ; Civ. Brus.(prés .réf.), 30juin 1998, pas., 1997,111, 73 ; que l'atteinte à l'intégrité physique est prévisible suite à la situation persistante de violations manifestes des droits de l'homme tortures et mauvais traitements réservés aux membres actifs ou supposé tels de l'opposition;

Que selon la jurisprudence du Conseil d'Etat «l'éloignement d'un étranger par un Etat contractant peut le cas échéant, poser des problèmes au regard de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales , lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement inhumain ou dégradant, la protection assurée a cet égard par l'article 3 de la Convention devenant plus large que celle prévue par la Convention de Genève.» Cons. Etat, 12 Oct. 2001, no 99769;

Que l'arrêt Soering avait déjà souligné que la garantie de l'article 3 représente « l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques qui forment le Conseil de l' Europe » Arrêt Soering c. R.U du 07 07 1989, Série A, no 161, § 88 ; Arrêt Aydin ; CEDH 17 12 1966, Aff. Ahmed, R.D.E., 1977, no 92, 88 et que «la simple » exposition du requérant à «traitement inhumain » constitue par elle-même « un traitement inhumain » Arrêt Soering cité supra ;

Que comme spécifié par cet arrêt, « le fait que l'Etat extradant ou, le cas échéant, expulsant, ne soumet pas directement le requérant à des traitements inhumains ne saurait le relever de sa responsabilité, au regard de l'article 3, pour tout ou partie des conséquences prévisibles qu'une extradition entraîne en dehors de sa juridiction » ; CEDH., 2 mai 1997,aff. D.c/R.U, RDE., no 92, p. 94;

Que l'interdiction de tout traitement inhumain et ou dégradant, s'applique à tout Etat signataire lui-même dans le sens ou il ne peut recourir à de telles pratiques, mais que la Cour Européenne lui fait aussi interdiction d'envoyer une personne dans un Etat où elle serait susceptible d'être soumise à de tels traitements (protection ricochet) ;

Que dès lors dans le cas du requérant non seulement il en serait victime s'il exécutait l'OQT et rentrer dans son pays mais qu'également le fait de se voir priver de jouissance à sa vie privée par l'autorité belge n'en constitue pas moins un traitement inhumain et que partant les arguments avancés pour contester la décision sont fondés ;

Que les problèmes exposés ci dessus suffisent pour justifier les craintes nourries par le requérant de rentrer dans son pays et justifient amplement l'annulation de la décision octroyant l'ordre de quitter le territoire ;

Qu'également son statut de cohabitant légal d'une ressortissante belge lui confère automatiquement certaines prérogatives immédiates dont celle de vivre après de sa compagne et de jouir des droits semblables aux siens; qu'il est notamment en droit de prétendre à un droit de séjour de longue durée du fait qu'il n'a cessé de prouver son sérieux et volonté de vivre avec sa compagne après plus d'une année de vie commune avec elle ;

Quant à l'impossibilité de disposer d'un passeport de son pays ;

Que le requérant a produit lors de sa procédure de demande d'asile de documents prouvant ses origines ; qu'il a produit entre autre un jugement civil sur requête tenant lieu de naissance dont photocopie en annexe ;

Que de surcroît les autorités belges n'auraient jamais accepté de le marier officiellement sans qu'elles sachent qui il était, s'était célibataire et plusieurs autres détails et que partant il n'est pas logique de lui imposer d'aller chercher ses documents dans son pays ou dans son Ambassade alors qu'il a officiellement renoncé à sa protection sur base de réelles craintes de se voir persécuté;

Qu'en conclusion il ressort de ce qui précède que le Conseil du Contentieux des Etrangers doit reconsidérer la situation de la partie requérante, réexaminer ses arguments en tenant compte de la pertinence des éléments tant objectifs que subjectifs ainsi que des explications fournies au cours de l'audience et procéder à l'annulation de la décision entreprise ;"

3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 september 2008 een "aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie" heeft ingediend bij de gemeente Brugge. Naar aanleiding van deze aanvraag wordt aan verzoeker een bijlage 19ter afgegeven. Uit deze bijlage blijkt dat verzoeker zijn verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als "echtgenoot" heeft verzocht en dat de partnerschapsband wordt bewezen met de "huwelijksakte". Verzoeker wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 15 december 2008 zijn paspoort over te leggen. Verzoeker heeft de bijlage 19ter ondertekend en is in het bezit gesteld van een afschrift van deze beslissing. Vervolgens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker een geboorteakte en een "bewijs van Togolese nationaliteit" heeft ingediend. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn paspoort heeft ingediend. Dit wordt evenmin betwist in het verzoekschrift.

Op 15 december 2008 neemt de gemachtigde van de burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

"Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of (...), weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen paspoort heeft ingediend, is het motief in de bestreden beslissing, met name "Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie", correct genomen.

3.3. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij een familielid is van een burger van de Unie en heeft bewezen samen te leven met een Belgische onderdaan en dat artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet worden toegepast.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoekers huwelijk met een Belgische onderdaan wordt betwist. Verzoeker heeft overigens een aanvraag tot verblijf ingediend als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald op grond van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan. Echter artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. (...)”

Het feit dat verzoeker gehuwd is met een Belgische onderdaan en een aanvraag tot verblijf heeft ingediend als familielid van een burger van de Unie, stelt hem niet vrij van in het bezit te zijn “van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijving van de buitengrenzen, die België bindt”, met toepassing van artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar de geboorteakte die hij heeft ingediend doch toont hiermee niet aan dat hij in het bezit is van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel.

3.4. Verzoeker stelt dat zijn verblijfsdocumenten hem niet kunnen worden afgenomen en dat hem geen bevel kan worden afgegeven aangezien hij gehuwd is met een Belgische onderdaan met wie hij minstens zes maanden samenleeft en dit niet wordt betwist door de verwerende partij. Verzoeker voert de schending aan artikel 8 van het EVRM in samenhang met artikel 22 en 191 van de Grondwet.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Er dient te worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). Het artikel 2 en de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet hebben bovendien juist tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Verzoeker laat na aan te tonen dat de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een inmenging, laat staan een niet-toegelaten inmenging, in zijn privaat en familiaal leven zou uitmaken. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat hij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Verzoeker betwist niet dat hij geen geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel zoals vereist in artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Door de bestreden beslissing wordt hem bijgevolg geen verblijfsrecht ontnomen. De bestreden beslissing ontnemt verzoeker evenmin de mogelijkheid om in de toekomst tot een verblijf toegelaten te worden. Hij dient hierbij evenwel de regels die vervat zijn in de Belgische verblijfsreglementering te respecteren. Uit artikel 8 van het EVRM kan trouwens geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

- Artikel 22 van de Grondwet bepaalt het volgende:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

-Artikel 191 van de Grondwet bepaalt het volgende :

“Iedere vreemdeling die zich op het grondgebied van België bevindt, geniet de bescherming verleend aan personen en aan goederen, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen.”

Luidens artikel 22 van de Grondwet en artikel 191 van de Grondwet heeft eenieder recht op een gezinsleven en geniet iedere vreemdeling de bescherming aan personen en goederen voor zover er geen wettelijke regelingen zijn voorzien die hieraan beperkingen stellen. Verzoeker is een Togolese onderdaan en is als dusdanig onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet, inzonderheid artikel 2, 2° van de Vreemdelingenwet. De vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten hebben tot doel een controle uit te oefenen met betrekking tot de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Aldus wordt een doel nagestreefd dat voorzien is als mogelijke uitzondering op het recht op gezinsleven. De verplichting om over deze documenten te beschikken is wettelijk voorzien zodat aan de grondwettelijke vereisten eveneens is voldaan (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

3.5. Verzoeker voert tevens aan dat het gelijkheidsbeginsel met toepassing van artikel 10 van de Grondwet moet worden geëerbiedigd en verwijst naar Belgische onderdanen en personen die op het Belgische grondgebied werden ontvangen.

Artikel 10 van de Grondwet bepaalt het volgende:

“Er is in de Staat geen onderscheid van standen. De Belgen zijn gelijk voor de wet; zij alleen zijn tot de burgerlijke en militaire bedieningen benoembaar, behoudens de uitzonderingen die voor bijzondere gevallen door een wet kunnen worden gesteld.”

Er is geen sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel, aangezien het betoog van verzoeker twee verschillende juridische situaties betreft. Een Belgische onderdaan en een vreemdeling die zoals verzoeker zijn identiteit niet kan aantonen. Aangezien verzoeker geen geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel voorlegt, toont hij niet aan dat hij degene is die met een Belgische onderdaan is gehuwd en derhalve kan het vestigingsrecht hem niet worden erkend. Bovenvermelde stelling vindt steun in het arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2002 (zaak C-459/99).

3.6. Verzoeker voert tevens de schending van artikel 42, §4 van de Vreemdelingenwet aan omdat de gemeente hem had kunnen verwittigen in verband met de verplichting van het feit dat de aanvraag tot inschrijving ten laatste bij het verstrijken van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft, dient te gebeuren.

Artikel 42, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Uit het administratief dossier blijkt niet dat aan verzoeker een geldboete is opgelegd. Er kan niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 42, §4 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

3.7. Ten slotte stelt verzoeker dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden door de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien zijn land van herkomst de rechten van de mens niet respecteert. Bovendien kan hij onmogelijk terugkeren of zich wenden tot de Togolese ambassade in België om zijn paspoort aan te vragen nu hij officieel heeft verzaakt aan de bescherming van zijn land van herkomst omwille van zijn vrees voor vervolging. Verzoeker heeft een geboorteakte ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend op 16 augustus 2006. Bij beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 14 april 2007 wordt verzoeker niet erkend als vluchteling en evenmin wordt hem het statuut van subsidiaire bescherming toegekend. Op 13 juni 2007 wordt het cassatieberoep door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard. In de mate dat verzoeker bijgevolg verwijst naar de asielaanvraag die hij heeft ingediend, dient te worden vastgesteld dat zijn asielprocedure sinds 2007 definitief is afgesloten en dat hij pas ruim een jaar later, met name op 16 september 2008 zijn aanvraag van de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie heeft ingediend. Aangezien verzoeker niet werd erkend als vluchteling door de asielinstanties toont verzoeker niet aan dat hij zich niet kan wenden tot de Togolese ambassade te België of kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet "concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen" (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoeker beperkt zich tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staft. Verzoeker maakt op geen enkel moment aannemelijk dat hij wordt blootgesteld aan een onmenselijke behandeling omdat in zijn land van herkomst de mensenrechten *'met de voeten worden getreden'* en omdat zijn privé-leven met de Belgische onderdaan wordt geschonden.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoeker zijn identiteit niet heeft bewezen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is het bewijs van identiteit niet van ondergeschikt belang ten opzichte van zijn huwelijk met de Belgische onderdaan en is het een voorwaarde opdat zijn huwelijk met een Belgische onderdaan kan uitmonden in de erkenning van zijn op grond van artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet aangevraagde verblijfsrecht. Van verzoeker wordt verwacht dat hij aan de hand van een officieel document kan aantonen dat hij degene is die hij beweert te zijn en wiens naam vermeld staat in de huwelijksakte met de Belgische onderdaan. Het huwelijk op zich met een Belgische onderdaan volstaat dus niet op zich om toegelaten te worden tot vestiging in België. Uit het administratief dossier blijkt dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd, verzoeker geen bewijs van identiteit heeft overgemaakt. Dit wordt evenmin betwist in het verzoekschrift. Het gegeven dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend, heeft geen uitstaans met verzoekers identiteit, maar met de aangehaalde vrees voor vervolging die definitief is verworpen op 13 juni 2007. Verzoeker heeft bij het indienen van zijn vestigingsaanvraag een geboorteakte en een 'Bewijs van Togolese nationaliteit' ingediend doch deze documenten zijn geen bewijzen van identiteit. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing niet conform de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit is genomen en dat de beslissing zou zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

3.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 9bis en artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet, een verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep wordt ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker stelt dat artikel 9bis en artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing wordt geschonden zonder de wijze waarop die rechtsregels door de beslissing worden geschonden uiteen te zetten. Dit onderdeel in het verzoekschrift is geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

3.9. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en negen door:

Mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS

